

СПАЙДЪР РОБИНСЪН ПРЕДГОВОР

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2000

chitanka.info

Книги се пишат по най-шашави причини. Някои са написани, за да изплатят ипотека, други — за да спасят света, а трети — просто от нямане какво да се прави. Един от любимите ми анекдоти е за писателя, дето се хванал на бас, че е буквално невъзможно да се напише толкова КОФТИ книга, та да не се намери кой да я издаде. И какво станало по-нататък — писателят взел, че написал най-тъпия и най-шаблонния роман, на който бил способен... И не само успял да го продаде, ами и публиката настояла за над две дузини продължения (*Не мога да викажа името на писателя: току-виж наследниците му ме осъдили, а пък не разполагам с документи. Поразпитайте на всяко събиране на фантасти — този анекдот е доста известен.*)

Та, както излезе, тази книга бе започната с единствената цел да ме извади от канализацията. Съвсем буквално ви говоря. През 1971 година, след *седем години*, прекарани в колежа, стиснал тържествуващо в юмрук вълшебното листче, вардех една дупка в земята да не я открадне някой — най-добрата работа, която успях да си намеря, беше нощен пазач в един канализационен проект в Бабилон, щата Ню Йорк. Бог да *благослови* американската образователна система.

Така или иначе, имах си доста време за губене. И затова изчетох сума ти фантастика — навик, който най-усърдно си упражнявам, откакто, като бях на шест години, прочетох „Ракета «Галилео»“ от Робърт А. Хайнлайн. Една вечер, когато тъкмо бях преполовил един особено зловещ пример за Закона на Стърджън („Деветдесет процента от научната фантастика — и от *каквото и да било* — е боклук“), изпънах гръб на стола и си рекох сигурно за десетхиляден път в живота си: „Мили Боже, че то аз мога да пиша по-добре от тоя чукундур.“

И във въздуха над главата ми светна близо двеставатова крушка.

Вече бях написал един — два разказа и даже бях публикувал във вече покойния Фензин „Ксримф“. (Смешна работа, един от ония откачалки, които издаваха „Ксримф“, беше редакторът, купил ръкописа, който в момента държите в ръце: Джим Френкел.) Но цялата ми продукция по онова време се побираше в пощенски плик, а качеството ѝ би могло да се опише най-благосклонно като лайняно. От друга страна, никога досега не бях разполагал с мотивация като сегашната: исках да се измъкна от канализацията.

Беше време да стана Професионалист.

От предишните си провали бях разбрал, че като новак ми подобаваше да избира някоя тема, която познавам из основи, тъй като още не съм се изпраскал достатъчно, че да мога да заблуждавам убедително. И в съответствие с това избрах за тема пиенето. След седмица вече бях завършил първата глава от тази книга — „Оня с очите“.

Докато преглеждах едно библиотечно копие на „Пътеводител на писателя“, открих, че съществуват четири пазара, където бих могъл да предложа моя шедьовър. Забелязах, че Бен Бова плаща по пет цента на дума, а всички други — под три, и така започна дългогодишната ми дружба с Бен. Пратих му разказа и той го купи. Когато се свързах от шока, който бях получил, след като ми писа, че са одобрили творението ми, събрах кураж и му звъннах, за да го попитам смирено дали някога редакторите благоволяват да пропилят няколко минути, за да отговорят на наивните въпроси на начеващи писатели. Бен ми изтъкна, че без писателите редакторите не биха съществували, и ме покани на обяд. А щом влязох в редакцията на „Аналог“ (като чат-пат се спях в някой „Хюго“), кажи-речи първото нещо, което ми рече, беше: „Абе, аз да си те питам, тая кръчма, Кръчмата на Калахан, съществува ли наистина? Щото *страшно* ми се ходи там.“

От този ден нататък по моя преценка са ми задавали този въпрос около 5372 по десет на десета пъти. Задава ми го буквално всеки срещнат фен. Един господин ми писа, за да ми се оплаче горко, щото в „Оня с очите“ бях споменал, че Кръчмата на Калахан се намира в окръг Съфък, Лонг Айлънд, и искаше да знам, че той, за Бога, цели шест месеца прочесвал всички кръчми в Лонг Айлънд, чак до най-последната, и пак не я намерил.

Май съм нацелил нещо.

Е, съжалявам, но ще трябва да ви кажа същото, което съм казал и на всички онези 5372 по десет на десета други хора: доколкото знам, Кръчмата на Калахан съществува само между: а) ушите ми; б) определени корици на „Аналог“ и „Вертекс“; и, разбира се, в) кориците на тази книга. Ако в действителност там навън, в така наречения реален свят, съществува кръчма „При Калахан“ и знаете къде се намира тя, искрено се надявам вие да ми кажете къде е.

Щото на мен наистина *страшно* ми се иска да повися там.

Февруари 1976 г.
Спайдър Робинсън
Финис Коув, Нова Шотландия

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.